

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 К 002916 15 Кж 2
Бања Лука, 23.3.2015. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Горане Микеш и Драгомира Миљевића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибић, у кривичном предмету против оптужених М.К. и М.Б., због кривичног дјела полно насиље над дјететом из члана 195. став 4. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, а оптуженог М.Б. и у вези са чланом 20. истог Закона, одлучујући о жалби окружног тужиоца из Добоја, изјављеној против пресуде Окружног суда у Добоју број 13 0 К 002916 14 К од 19.11.2014. године, након одржане сједнице вијећа, којој су присуствовали Замјеник главног републичког тужиоца Светлана Брковић, браниоци оптуженог М.К., адвокат Р.К. из Т. и оптуженог М.Б., адвокат Ј.Г. из Д., а у одсуству, уредно обавијештених оптужених, донио је дана 23.3.2015. године

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба окружног тужиоца из Добоја и потврђује пресуда Окружног суда у Добоју број 13 0 К 002916 14 К од 19.11.2014. године.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Добоју број 12 0 К 002916 14 К од 19.11.2014. године, оптужени М.К. и М.Б., ослобођени су од оптужбе због кривичног дјела полно насиље над дјететом из члана 195. став 4. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС), а оптужени М.Б. и у вези са чланом 20. истог Закона.

На основу одредбе члана 100. став 1. Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС), трошкови кривичног поступка, пали су на терет буџетских средстава.

Против наведене пресуде жалбу је, благовремено, изјавио окружни тужилац из Добоја, због битне повреде одредаба кривичног поступка, те погрешно и непотпуно утврђеног утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се побијана пресуда укине и одреди одржавање претреса.

У писмено поднесеним одговорима на жалбу, у смислу одредбе члана 316. ЗКП РС, браниоци оптуженог М.К., адвокат Р.К. из Т. и оптуженог М.Б.,

адвокат Ј.Г. из Д., предложили су да се жалба окружног тужиоца из Добоја одбије, као неоснована, и првостепена пресуда потврди.

У сједници вијећа, која је одржана, у смислу одредбе члана 318. став 4. ЗКП РС, у одсуству уредно обавјештених оптужених, Замјеник главног републичког тужиоца је одустала од жалбеног основа битне повреде одредаба кривичног поступка, остајући код разлога садржаних у жалби окружног тужиоца из Добоја за жалбени основ погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, и у том дијелу изложила и подржала жалбу. Браниоци оптужених су изложили одговоре на жалбу.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 320. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Аргументима изнесеним у жалбама, не може се оспорити правилност чињеничне основе побијане пресуде и закључак да нема доказа да је оптужени М.К. починио радње из тачке 1. изреке те пресуде а оптужени М.Б. из тачке 2., и тиме починили кривично дјело полно насиље над дјететом из члана 195. став 4. у вези са ставом 1. КЗ РС, а оптужени Б. и у вези са чланом 20. истог Закона.

Такав закључак је резултат правилне оцјене доказа спроведених на главном претресу, и то оцјене сваког доказа оптужбе и одбране појединачно и у њиховој међусобној повезаности, управо на начин како то захтијева одредба члана 295. став 2. ЗКП РС.

Наиме, у образложењу побијане пресуде, детаљно су изнесени садржаји исказа свједока оштећене, њене мајке Г.Д., оца Н.Д., те свједока Н.С. са којим је оштећена била у емотивној вези, затим Ј.М., предсједника МЗ Б., директора и професора Основне школе у Б., свједока, М.П., М.Г., В.Б. и З.И., командира ПС Т.- Станично одјељење у Б., те В.К., полицајца ПС Т., а затим је дата њихових оцјена појединачно и у међусобно повезаности, те у повезаности са налазом вјештака Т.Д., клиничким психологом и налазом др Ј.Ћ.М., специјалисте гинеколога.

Цијенећи наведене доказе, са аспекта њихових садржаја, овај суд налази да је правилан закључак из побијане пресуде, за који су дати ваљани разлози, да оптужба није доказала субјективну страну дјела и умишљај који обухвата свијест оптужених у погледу узраста оштећене, као пасивног субјекта, односно њихову свијест да је она, у критичном времену извршења дјела за које се терете, имала мање од 14 година, што чини битно обиљежје бића кривичног дјела полно насиље над дјететом из члана 195. став 4. у вези са ставом 1. КЗ РС.

Наиме, из исказа свједока, који су сагласни у свим битним чињеницама, и то наставника и педагога, те свједока М. и овлаштених службених лица ПС Т., утврђено је да се оштећена, у дужем временском периоду прије извршења дјела за које се терете оптужени (најмање двије године), састајала и виђала са старијим мушкарцима, а виђана је у друштву старијих дјевојака на улици, поред цесте на излазу из Б., да је такво понашање, непримјерено њеном узрасту, уочила и њена разредница (како сама за себе коментарише сексуалне понуде других мушкараца). Из налаза др Ј.Ћ.М., специјалисте гинеколога, утврђено је

да при прегледу нису пронађене свјеже повреде ни трауме у предјелу гениталија и околне регије (химен није био интактан, комплетан налаз је био уредан, старост дефлорације није било могуће утврдити), док је из налаза вјештак психолог, Татјана Драгишић, и коначног закључка, утврђено да је оштећена грађе и конституције изнад просјечне за њен узраст (врло наглашене женске облине). Увидом у Захтјев за интервенцију ОШ ... од 01.11.2013. године, потврђен је исказ директора и наставника, односно педагога школе, да су алармирали Полицијску станицу и Центар за социјални рад, након што је уочено да се оштећена дружи са старијим мушкарцима, а да мајка оштећене на све то не реагује.

Ово су чињенице и околности које, и по оцјени овог суда, указују на то да је понашање оштећене у критичном периоду, те њене физичке конституције, објективно посматрано, указивало да се ради о особи старије животне доби од оне у којој се реално налазила. Надаље, оптужени нису из мјеста у којем оштећена живи, него је оптужени К. из М., општина Т., а оптужени Б. из О., општина Т. Ни једним provedеним доказом, првенствено исказом оштећене и њених родитеља, није се могао извести закључак да су оптужени могли имати сазнања, на било који начин (па и кроз садржај њихове комуникације), колико она има година, да ли иде у школу и чиме се уопште бави. Према опису оштећене, којег су дали свједоци, њена разредница, психолог (грађе и конституције инад просјечне за узраст-врло наглашене женске облине), ради се о особи, која својим понашањем и физичким изгледом није одавала утисак недовољно развијене особе, нити особе млађе од четрнаест година, нити у којем погледу. Из исказа оштећене утврђено је да је оптужени М.К. није колима чекао пред школом, да би евентуално могао знати да се ради о особи основношколског узраста, нити је то било ко од свједока потврдио, па ни сама оштећена.

Напротив, из исказа свједока Н.С. видљиво је да се њему оштећена, са којом је био у емотивној вези, представљала као старија особа од своје биолошке доби, односно да има "близу 15 година". Све ове околности конкретног случаја, те остајање ван куће до касних ноћних часова, односно раних јутарњих и дружење са лицима старијег узраста у различитим околностима, објективно су могли створити утисак да је оштећена, у критичном времену из диспозитива оптужнице у којем се оптужени терете за извршење дјела, била старија од њене биолошке доби.

Слиједом таквих утврђења и закључака, а усљед недостатака доказа за субјективне елементе бића кривичног дјела за које се оптужени терете, првостепени суд је, правилном примјеном одредбе члана 298. тачка в) ЗКП РС, оптужене ослободио од оптужбе.

О томе су у побијаној пресуди дати детаљни, јасни и аргументовани разлози, ради чега нису основани жалбени приговори којима се оспорава правилност и законитост те пресуде.

Из наведених разлога и примјеном одредбе члана 327. ЗКП РС, одлучено као у изреци ове пресуде.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
др Вељко Икановић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић